

καὶ τὰς παραχρᾶς αἰτίνες διέσεισαν τὰ βάρη τοῦ Βρετανικοῦ βσιλείου. Παρ' ὀλίγον ν' ἐνάψῃ ὁ κατὰ τῆς Ρώμης πόλεμος Ἑρρίκου τοῦ ὀγδόου, ὅστις ὁμῶς τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἤθελε τελειώσει διὰ μόνον τῶν κεραυνῶν τῆς Ἑκκλησίας.

Ἡ τόση ἀγανάκτησις τῶν Ἀγγλων ἦτο τάχα ἀδικαιολόγητος, ἢ νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὁ τίτλος μόνος τοῦ Καθολικοῦ ἀρχιεπισκόπου συνετάραξεν τὸ θετικὸν ἔθνος τῶν Βρετανῶν; Ἐὰν ἐξετάσωμεν τὰς ἀπὸ ἐξήκοντα ἐτῶν ἐν ἀγγλίᾳ γενομένας προόδους τῆς Καθολικῆς θρησκείας, θέλομεν ἴσως ἐνευρεῖ τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τῇ; ἐθνικῆς ταύτης ἀγανάκτησεως. Τὸ 1792 καθ' ὅλην τὴν ἀγγλίαν καὶ τὴν Οὐαλλίαν, ὑπῆρχον 35 ἐκκλησίαι Καθολικῶν· ἀλλὰ τὸ μὲν 1840 ἔφθυσον περὶ τὰς 456, σήμερον δὲ περὶ τὰς 600. Κατὰ τὴν γενομένην τὸ 1780 καταγραφὴν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ καθολικῶν δὲν ὑπερέβαινε τὰς 69,400 ἐνῷ σήμερον ὑπερτερεῖ κατὰ δύο ἑκατομύρια. Αἱ ἐφημερίδες τῆς Ἀγγλίας ἔγραφον πρὸ τινων ἐτῶν ὅτι ἐντὸς αὐτῆς τῆς πόλεως τοῦ Λονδίνου κατοικοῦν 300,000 καὶ ἐπέκεινα ὁπαδῶν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δόγματος.

• Ὁ Οὐσιζιμὰν εἶναι ἄγγλος, καὶ λαμβάνει τὸν τίτλον ἀρχιεπισκόπου Οὐεστμινστερς.

— Ἀνταποκριτὴς τῆς ἐφημερίδος Πρωτὶν Ἄ Χρονικά, παρακινεῖ τὸν συντάκτην αὐτῆς, τώρα ὅτε εἰς τὸ Λονδίνον διὰ τὴν ἔκθεσιν πανταχόθεν τῆς γῆς ἄνθρωποι συνηγμένοι εἶναι, νὰ σχηματίσῃ φαντασίαν κατὰ τοῦ καπέλου. Ἀρκεῖ, λέγει ὁ ἀνταποκριτὴς νὰ φανῇ πρῶτος μὲ ἄλλου εἶδους πῖλον εἰς τῶν εὐπατριδῶν, διὰ νὰ ἀποσκορακισθῇ πλέον διὰ παντὸς τὸ ἄχαρι αὐτὸ πρᾶγμα διὰ τοῦ ὁποίου καλύπτομεν τὴν κεφαλὴν μας, καὶ τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει καπνοδόκην. Δὲν λέγουσιν ὁμῶς ὁποῖου εἶδους κάλυμμα θέλουν νὰ ἀντικαταστήσωσι εἰς τὸν τοῦ καπέλου.

— Ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις ἔλαβεν αὐστηρότατα μέτρα κατὰ τῶν κλεπτῶν καὶ βαλαντιοτόρων (*pick-pockets*) οἵτινες, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐκτέσεως, ἤθελον. Συληφθῇ ἐπ' αὐτοφώρῳ ἔνοχοι τοὺς καταδικάζει εἰς τὴν κάτεργον ἀνηλεῶς καὶ ἀμεταθέτως, καὶ ἀνευ τῆς ἐλαχίστης χάριτος. Εἰς τὸ ἀκουσμα τοῦτο, τρόμος βαθυτάτος, σωτήριος τρόμος, δι' ἐχύθη εἰς ὅλους τοὺς ἔχοντας τὴν ἐντιμον ἐκείνην πρόθεσιν, καὶ οὕτως ἐπικρατεῖ ἄκρα ἀσφάλεια. Τοῦτο ἔδωκεν εἰς τὰς ἀγγλικὰς ἐφημερίδας ἀφορμὴν νὰ ἐξετάσωσι κατὰ πλάτος καὶ μήκος τὴν ἀπορίαν, τίνι τρόπῳ ἠδύνετο νὰ κλαπῇ ὁ περίφημος ἀδάμας Κοχινούρ ὅστις ὑπάρχει ὥσπερ οὕτως εἰς τὴν ἔκθεσιν. Οἱ ἄγγλοι εἶναι πολλὰκις εἰς τὰ ταῦτα παράδοχοι. Ἰδοὺ λοιπὸν τί ἐπενόησαν ὅτι ἠδύνετο νὰ γίνῃ. Νὰ ἐνοικιάσῃ τις πλησίον τοῦ βελίνου παλατίου ἓνα οἰκίσκον. Αὐτὸ γίνεται. Νὰ ἐμβῇ εἰς τὸν οἶκον, νὰ κατοικήσῃ. Πολύ καλὰ. Νὰ σκάψῃ ἐν φρέσῳ ἐντὸς τοῦ οἴκου τοῦ, ἔπειτα ἐν ὑπόγειον, πρὸς τὸ παλάτιον τῆς ἐκτέσεως διευθυνόμενον ἕως ὑπὸ τὸν τύπον

ὅπου φυλάσσεται ὁ ἀδάμας. Ἐνεῖ, (πρᾶγμα διὰ τὸ ὁποῖον ἀρκοῦν τρεῖς μῆνες καὶ 50 χιλιάδες φράνκ.) ἐν ἄλλο φρέσῳ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω . . . καὶ ἰδοὺ ἀνέβῃ εἰς τὸ κειμήλιον τὸ ὁποῖον ἀφοῦ λάβῃ, ἡ κοινὸς δριμύτως τὸ πωλεῖ εἰς βασιλέα τινὰ, ἢ λιανικῶς εἰς μικρὰ κομμάτια, ἂν φοβῇται τὴν ἀνακαλύψιν. Ὅσοι δὲν τὸ εἶχον εἰς τὸν νοῦν τῶν τῶ ἐθαλαν. Ὅμως βέβαια ἔσθλιν γινώσιν πρὸ αὐτῶν καὶ οἱ φύλακες.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΑΔΗ.

Οἱ Μωμεθνοὶ καὶ ἄλλαι μὲν πολλὰ διηγοῦνται περὶ τῆς ἐλευθεριότητος τοῦ Ἀλῆ, τοῦ ἐξελθού, γαμβροῦ καὶ διαδόχου τοῦ Μωάμεθ, μεταξὺ δ' αὐτῶν καὶ τὸ ἀκόλουθον ἀστεῖον ἀνέκδοτον.

Ἐνῷ ποτὲ ὁ Ἀλῆς ἦτον ἑτοιμος νὰ κινήσῃ εἰς μακρὰν τινὰ ὁδοπορίαν, ξένος τις ἐπαίτης ἦλθε πρὸς αὐτόν, καὶ τὸν παρεκάλει νὰ τὸν δώσῃ ὀλίγον ἄρτον. Ὁ Ἀλῆς διέταξεν ἀμέσως τὸν οἰκονόμον του νὰ δώσῃ ἓνα ὀλόκληρον ἄρτον εἰς τὸν ἐπαίτην. Ἀλλ' ὁ φειδωλὸς οἰκονόμος ἀπεκρίθη ὅτι οἱ ἄρτοι εἶναι περικλεισμένοι ἐντὸς τῶν κοφινίων. — Πολλὰ καλὰ λοιπὸν εἶπεν ὁ Ἀλῆς ὀλίγον τεταραγμένος, δὸς τον ἐν κοφίνιον — Ἀλλὰ τὰ κοφίνια εἶναι ἐπὶ τῆς καμήλου. — Δός τον λοιπὸν μίαν καμήλον. — Ἀλλ' αἱ καμήλοι εἶναι συνδεδεμένοι ἢ μίαν μετὰ τῆς ἄλλης. — Δός τον λοιπὸν ὅλας τὰς καμήλους, ἐπανάλαβε μετὰ θυμοῦ ὁ Ἀλῆς καὶ δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι. Οὕτω δὲ ὁ ἐπαίτης ἔλαβεν ὅλας τὰς καμήλους τοῦ Ἀλῆ πρὸς ἐλεγχον τῆς φειδωλίας τοῦ Οἰκονόμου.

(Πρ. Ἡθ.)

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ.

Ἐν τῷ προλαβόντι ἀριθμῷ τῆς *Μελέσης* δημοσιεύσαντες ἐν ἀρετῇ καὶ ἀπλοῦστον αἶνιγμα χάριν τῶν ἀναγνώστων αὐτῆς, ὑπεσχέθημεν προσεχῶς τὴν λύσιν του, ἥτις εἶναι μετόχος. Εἰς τοὺς νεωτέρους τῆς Ἑλλάδος ποιητὰς τὰ αἰνίγματα δὲν εἶναι συνήθη ὀλίγα μόνον παράτινων ἐγράψαν, κ' ἐκεῖνα παρέργως πῶς. Ἄν παραδεχθῶμεν τὸν λόγον τοῦ Κλεάρχου λέγοντα ὅτι *Τῶν γρίφων ἡ ζήτησις οὐκ ἀλλοτρία φιλοσοφίας ἐστὶ*. Ἡμεῖς πρέπει νὰ ἐξασκῶμεν τὸν κάλαμον καὶ εἰς τὸ εἶδος τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν οὐσίαν του.

Δημοσιεύοντες πάλιν τὸ παρὰ πόδας νέον καὶ ἀφελές αἶνιγμα ὑποσχόμεθα ἄλλοτε, ἂν ὅχι προσεχῶς, νὰ γράψωμεν ἐκτενέστερον περὶ αἰνιγμάτων, καὶ νὰ πονήσωμεν στρυφνότερα ἄλλα διὰ τοὺς ἀναγνώστας τῆς *Ἰωνικῆς Μελέσης*.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Ἐμπρός σας, λέγω, ἄχρηστος

Σωρὸς τὸ πρῶτον εἶμαι,
Καὶ εἰς τὰ δάση κατοικῶ
Καὶ εἰς τὸν κόσμον κεῖμαι.
Πλὴν καταπιεζόμενον
Ἐν προῖδν παράγω,
Κ' ὠφέλειαν εἰς τὸν ἄνθρωπον
Τὴν ἀναγκαίαν ἄγω.
Καὶ πλούσιοι καὶ πένντες
Δὲν δύνανται ν' ἀφήσουν
Ἐμὲ τ' ὠφελιμώτατον,
Οὐδὲ στιγμήν νά ζήσουν.
Ἄλλ' ἔπειτ' ἀπορρίπτομαι
Μ' ἀπέχθειαν μεγάλῃν,
Ἀνωφελὲς νομίζομαι.
Ὡς οὗτο ἔλθῃ πάλιν,
Τῆς τελευταίας μου ζωῆς
Τὸ στάδιον ἐκεῖνο,
Ἐκ τοῦ ὁποίου κάλλιον
Τὸ πρότερον προκρίνω.
Διότι μὲ φορτάνουσι
Τὸ δυστυχὲς χειμαίρας.
Σκληρῶς μὲ κατακαίουσιν
Καὶ φεύγω εἰς τοῦς ἀέρας.
— Θέλεις νά μ' εὖρης πάραυτα;
Ἄν ἔχῃς νοῦν μ' εὕρισκες,
Ἐμπρὸς σου τῶρ ἵσταμαι
Καὶ μὴ μ' ἀναμνηνέσκῃς.

(ἡ λύσις προσεχῶς.)

N. K.

Ο

ΒΑΛΜΙΕΡΟΣ.

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ καὶ ἡ ἐπιείκεια, αἱ δύο αὗται ἀναγκαιόταται εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ κατ' ἐξοχὴν εἰς τοὺς ἡγεμόνας ἀσέεται, συνεκάβησαν μετὰ τοῦ Λουδοβίκου Β'. ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Γαλλίας. Καὶ ὑπουργὸς μὲν ἄριστος συνήργει καθ' ὅλα εἰς τοὺς ἀγαθοὺς τοῦ Μονάρχου σκοποὺς· τὸ ἔθνος ὅμως πολὺ ἀπεῖχεν εἰσέτι τοῦ νά συμμορφωθῇ κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ βασιλείως του, καὶ νά μεταβάλλῃ τὰ βάρβαρα καὶ ἄγρια ἥθη τῶν προγόνων του... Ἡ ἀπάθ. ὡπος δὲ πρὶ πάντων καὶ τυφλὴ πρόληψις διετήρησεν ἐπὶ πολὺ τὴν ἀκατανίκητον αὐτῆς ἰσχύν, καὶ τὴν διατηρεῖ ἐν μέρει καὶ μέχρι τῆς σήμερον, ὥστε, καὶ μ' ὅλα τὰ φιλοσοφικὰ φῶτα, διὰ τὰ ὁποῖα ὁ αἰὼν μας ἐγκαυχᾶται, δὲν ἐλλείπουσιν ἐνίοτε περιστάσεις καὶ τὰ νῦν, καθ' ἃς τὸ σφόν τοῦτο ἔθνος τῶν Γάλλων μᾶς ὑπευθυμίζει ὅτι ὀφείλει τὴν καταγωγὴν του εἰς τοὺς Φράγκους, τοὺς ἀγρίους ἐκείνους κατὰστρεπτάς τῶν Κελτῶν καὶ τῶν Ρωμαίων.
Ἐφθός τις, ἐν νεαρᾷ ηλικίᾳ, ἐναγκαλισθεὶς τὰ ὀπλα ἔχαιρε τὴν γενικὴν ἀπάντων ὑπόληψιν καθ' ὅλην τὴν Αὐρηλίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἦλθε νά κατοικήσῃ. Παν-

ταχοῦ ἀντήχουν οἱ ἔπαινοι τοῦ Βαλμιέρου, καὶ καθ' ἐκάστην περὶ νέας τι ὡς ἀγαθοεργίας αὐτοῦ ἐλάλουν, τὴν ὁποίαν μάτην ἐκεῖνος ἐκ μετριοφροσύνης ἠγωνίζετο νά κρύπτῃ. ἔχων δὲ καὶ μαρφὴν ὁμοίαν τῆς ἐσωτερικῆς του διαθέσεως ἀμέσως ἐπέσυρεν εἰς ἑαυτὸν τὴν φιλίαν καὶ τὸν ἔρωτα, καὶ οἱ μὲν ἄνδρες ἀνεζήτουν τὴν συναναστροφὴν του, αἱ δὲ γυναῖκες ἠγωνίζοντο ποῖα νά κερδίσῃ τὴν ἀγάπην του. Πλουσία τις γῆρα, εἰκοσιδιετής, καὶ ὠρχία, διεγείρασα εἰς τὸν Βαλμιέρον τὴν ἰδίαν κλίσιν τὴν ὁποίαν καὶ ἐκεῖνη ἠσθάνετο, κατεῖχε τὴν πρώτην εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ θέσιν. Τέλος δὲ οἱ δύο ἐρασταὶ καθωμολόγησαν τὴν ἀμοιβαίον αὐτῶν ἔρωτα, καὶ ὁ Βαλμιέρος, ἀγαπῶν καὶ ἀνταγαπώμενος, ἔμελλε μετ' οὐ πολὺ ν' ἀπολαύσῃ τὴν ἐκ τῆς συνενώσεως τῶν φιλουμένων ψυχῶν προερχομένην εὐοκρινῇ καὶ ἄθολον εὐδαίμονίαν. Ἐντούτοις δ' ὑπόκρυφός τις μελαγχολικὴ τὸν κατέτρεχε καὶ μέχρι τῶν ποδῶν τῆς κυρίας Λωρμεσάν, καὶ ἡ παρουσία μάλιστα τῆς γυναικὸς ταύτης τὴν ὁποίαν ἐφαίνετο ὅτι τοσοῦτον ἐλάτρευεν, ἐπηύσανεν ἐπὶ μᾶλλον τὴν θλίψιν του. Συχνάκις τὸν διέφευγον στεναγμοὶ κρύπτοντες τὴν βαθύτην λύπην ἣτις τὸν κατέτρωγε, καὶ πολλάκις μετὰ τρυφερότητος κυττάζων τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης του, ἀνύψονεν ἀκολουθῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανόν, ὥσανεὶ ἐπιπληξίς θέλων νά ἀπευθύνη πρὸς αὐτόν. Ἀφοῦ δὲ πολλάκις ἡ κυρία Λωρμεσάν ὠμίλησε περὶ τῶν ἡδονῶν τῆς ὑπανδρείας, μίαν τῶν ἡμερῶν τελευταίων προσέφερεν εἰς τὸν Βαλμιέρον τὴν χειρὰ της... Ἄλλ' οὗτος ἀπροσδοκῆτως πεσὼν εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς.
— Τὸ βλέπεις, κυρία, εἶπε, πόσον εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ τὸν ἔρωτά σου, καὶ... ποῖας ἀξίας εἶναι τὸ γνωρίζω πολλὰ καλά. Κάνεις ἄλλος εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μου, εἰς τὴν καρδίαν μου, δὲν ἔχει οὔτε μέρος τῶν θελημάτων καὶ τῶν χαρίτων σου, οὔτε μέρος τοῦ ἔρωτος τὸν ὁποῖον σὺ μόνη δύνασαι νά ἐμπνεύσῃς, πλὴν... συγχώρησόν με νά μὴ... Ἄ! Τοιαύτη εἶναι ἡ τύχη μου νά ἦμαι ὁ ἀθλιέστατος πάντων.
— Μήπως ἔχεις, κύριε, δομένον ἄλλοῦ τὸν λόγον σου; Βαλμιέρε! Εἶσαι τόσο ἀπίστος, ὥστε νά...
— Μὲ ἀδικεῖς, κυρία, δὲν πρέπει σὺ νά μὲ νομίζῃς ἀχάριστον καὶ ἀπίστον. Ὁχ! Ποτὲ δὲν τὸ πιστεύω νά εὐρεθῇ ἀγάπη ὡς ἡ ἰδική μου. Τὸ πάθος μου μάλιστα ἡμέραν ἐξ ἡμέρας αὐξάνει, καὶ θέλω τὸ φέρειν καὶ ἔως εἰς τὸν τάφον.
— Ἄν λοιπὸν μὲ ἀγαπᾷς τόσο πολὺ, τί ἐμποδίζειν εἰς τὴν ἐνωσίν μας; Οἱ γονεῖς σου;...
— Οἱ γονεῖς μου, κυρία, οἱ γονεῖς μου! Καὶ ὁ νέος ἀφῆκε βαθὺν στεναγμόν.
— Ναί! Οἱ γονεῖς σου ἀποδοκιμαζοῦν αὐτὸ τὸ συν-οικέσιον;... Καὶ ἐγὼ ἔχω τόσο καλά εἶμαι ἀπὸ γένος.
— Ἄ! κυρία! Ἡ φύσις σὲ ἐπροίκισε μὲ ὅλα της τὰ δῶρα, καὶ μεγάλη τιμὴ θέλει εἰσθαι διὰ τὸν ὅστις ἀξιώθῃ νά λάβῃ τὸ γλυκὺ ὄνομα τοῦ συζύγου σου. Διὰ τὰ καλά σου δὲν ὀμιλῶ. Τὰ θελητήριά σου ν' ἀπολαύσῃ τις.... ἐν βλέμμα, τῶν ὁματιῶν σου ἀποτελεῖ ὅλην τὴν εὐτυχίαν του.
— Καὶ μ' ὅλα ταῦτα σὺ ἀπορρίπτεις τὴν χειρὰ